

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11703/2022
26.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Розалија Томић, адвокат из ..., са умешачем на страни тужиле „Seen properties“ d.o.o. Novi Sad у стечају, чији је пуномоћник Божидар Бороња, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Александар Воргић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 832/21 од 17.02.2022. године, у седници већа одржаној 26.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 832/21 од 17.02.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 117/2020 од 18.12.2020. године, ставом првим изреке, утврђено је да је сувласничка и заједничка имовина парничних странака – објекти у ... у улици ... број ..., изграђени на парцели број ..., уписани у Лист непокретности број ... КО ... и то зграда број 2, 3 и 4 – породичне стамбене зграде и помоћна зграда број 5, подељена на следећи начин: тужилји АА припада објекат породична стамбена зграда број 2 и помоћна зграда број 5 у обиму удела 1/1, а туженима ББ и ВВ, као наследницима пок. ГГ припадају објекти породичне стамбене зграде број 3 и 4, с обимом удела у по ½ дела. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу тужбеног захтева којим је тужилја предложила да суд наложи РГЗ, Служби за катастар непокретности Нови Сад да изврши промене утврђене овом пресудом у евиденцији непокретности. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужилји накнаде трошкове парничног поступка у укупном износу од 366.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је умешач „Seen properties“ д.о.о. Нови Сад са захтевом за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 832/21 од 17.02.2022. године, одбијена је жалба туженог ББ и побијани део првостепене пресуде из става првог и трећег изреке потврђен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужила је дала одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени су законски наследници сада пок. ГГ рођене Д, која је рођена сестра тужиле АА рођене Д, обе од мајке сада покојне ДД1 која је била првобитни власник дворишне куће у ... у улици ... број ..., уписане у зкњ.ул. ... КО Тужила је решењем Р1 63/17 упућена на парнични поступак против ББ и ВВ, ради утврђивања спорног сувласничког удела на заједничкој непокретности у улици ... број ... уписане у ЛН ... КО Првобитна власница дворишне куће у ... број ..., ДД1 је као дародавац прво закључила даровни уговор са ћерком АА 04.03.1991. године и овим уговором је даровала ћерки половину дворишне породичне стамбене зграде у ... број ... на кат.парцели ... у површини од 40 м2 коју чини предњи део према улици, као и право коришћења дворишта у дужини зграде, а потом је 21.03.1992. године закључила даровни уговор са ћерком ГГ којим је даровала ћерки половину зграде у површини од 40 м2 коју чини задњи нижи део зграде у наставку предњег дела према улици, као и право коришћења испод овог дела објекта и право службености пролаза кроз предњи део дворишта као прилаз објекту пешке. Тужила и њена сестра ГГ су на основу уговора о поклону извршиле укњижбу права власништва са по ½ дела. Ниједан од даропримаца није имала никаквих примедби на овакву поделу непокретности и свака од њих је наставила да фактички користи свој део непокретности који је добила по даровном уговору, тако да је од тада па све до данас садашње објекте број 2 и 5 држала и користила само тужила, а садашње објекте број 3 и 4 ГГ и њен супруг ЂЂ. Предметна непокретност је из зкњ.ул. ... КО ... преведена у Катастар непокретности записником Комисије РГЗ за излагање података о непокретностима и правима на њима од 25.05.2005. године у коме је констатовано да је кат.парцела ... површине 5 а 78 м2 и да је на парцели саграђена стамбено-пословна зграда – зграда 1 која се води под кућним бројем ... у улици, зграда број 2, 3 и 4 које се воде под истим кућним бројем. Пословно-стамбена зграда 1 у државној својини је Републике Србије, а носилац права коришћења је „...“ а.д. Београд, породична стамбена зграда 2 је својина АА и ГГ са уделом од по ½ дела, а зграде број 3 и 4 су државина АА и ГГ са уделом од по ½ дела уз забележбу да су ове зграде број 3 и 4 изграђене без грађевинске дозволе. Овако описана некретнина је уписана у ЛН ... КО ..., а након смрти ГГ као њени наследници су на њеном уделу уписани синови, овде тужени сваки у по ¼ дела.

Код овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је одбио жалбу туженог ББ у односу на став први и трећи изреке првостепене одлуке уз закључак да је првобитна власница непокретности ДД1 извршила физичку деобу своје непокретности

на две физички опредељене половине, те да су даровни уговори из 1991. године представљали основ стицања права АА и ГГ на спорној непокретности и то тако што је даровним уговором од 04.03.1991. године један тако физички опредељен посебан део дворишне куће према улици поклоњен тужиљи АА, а други физички опредељен нижи део куће према дворишту даровним уговором од 21.03.1991. године поклоњен ГГ, правом претходнику тужених. На наведено није од утицаја чињеница да је непокретност у власништву ДД1 била уписана као једна целина – породична стамбена зграда број ..., ЗК тело ... у ЗКЊУЛ бр. ... КО ..., пошто је физичка подела непокретности извршена наведеним даровним уговорима, па иницијални упис сувласништва у земљишним књигама је био супротан наведеним даровним уговорима у којима није ни било речи о поклону по ½ идеалних делова. За основаност тужбеног захтева нису од значаја ни даља располагања која су након превођења непокретности у катастар како је наведено, чинили тужиља АА и ГГ.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд одбио жалбу и потврдио првостепену пресуду.

Уговор о поклону није регулисан нормама позитивног законодавства, већ се на њега примењују правна правила из параграфа 561 до 568 Српског грађанског законика, на основу Закона о неважности правних прописа донетих пре 06.априла 1941. године и за време непријатељске окупације. Код уговора о поклону поклонодавац даје поклонопримцу добровољно неку имовинску вредност, а поклонопримац то прима и између уговорних страна постоји сагласност о предмету поклона и воља да се он учини односно прими.

У контексту изнетог, правни однос у конкретном случају правилно је цењен и расправљен према садржини уговора о поклону од 04.03.1991. године и 21.03.1992. године. Тужиља и њена сестра сада покојна ГГ, правни претходник тужених су даровним уговорима из 1991. године од своје мајке ДД1 као првобитног власника дворишне куће у ... број ... добиле у искључиву својину посебне физички опредељене делове овог објекта, на коме су у јавним књигама уписане као сувласници и након даровних уговора свака од сестара је држала тачно оно што је и добила по даровном уговору, односно тужиља садашње објекте број 2 и 5, а ГГ садашње објекте број 3 и 4. Стога је без утицаја упис њиховог сувласништва у земљишну књигу односно касније катастар непокретности, јер је такав упис био у супротности са садржином даровних уговора као основима стицања њиховог права на спорној непокретности. Како је првобитна власница ДД1 извршила физичку деобу непокретности на две физички опредељене половине и тако опредељене идентификоване парцеле поклонила ћеркама даровним уговорима од 04.03.1991 године. и 21.03.1991. године и оне наставиле да фактички користе свака своју непокретност то су прихватиле извршени начин деобе од стране своје мајке ДД1, те следи да парничним странкама припадају тачно одређени објекти како су наведени у изреци првостепене одлуке.

Ревиденти у ревизији понављају жалбене наводе којима је указано на располагање које је извршено након превођења непокретности у катастар непокретности, које је другостепени суд оценио као и на погрешно утврђено чињенично стање шта је фактички био предмет даровних уговора, што не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП. Без утицаја су ревизијски наводи којима се указује на чињенице изнете у поднеску који је достављен по истеку рока за жалбу тужених.

Чињеница да је првобитно жалбу изјавио само тужени ББ, не ускраћује право туженом ВВ на изјављивање ревизије, јер је реч о јединственим супарничарима као наследницима ГГ.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. и 154. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Захтев тужиље за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију и таксу је одбијен, јер ови трошкови нису били потребни ради одлучивања о ревизији.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**